अयं पापोदुराचारोन प्राणिणिषुर्न जीवितुमिच्छुः अनितेः सनि रूपं प्राग्वन्नोणइत्यादिना वात्वनेति विभाषया णत्वं योऽयं प्रम दावनं अभाङ्क्षीत् भग्नवान् ट्यां रूपं ॥ १०१ ॥

प्राघानिषत रक्षांसि येनाप्तानि वने मम। न प्रहण्मः कथं पापं वद पूर्व्वापकारिणं ॥ १०२ ॥

प्राघेत्यादि। मम आप्तानि अक्षप्रभृतीनि येन वने प्राघानिषत मारितानि कर्म्मणि लुङ् चिण्वदिट् होहन्तेरिति घत्वं तपर परिछिन्नाकारपूर्व्वस्य नकारस्य हन्तेरत्पूर्व्वस्येति णत्वं न भवति तं पूर्व्वापकारिणं पापं कथं न प्रहण्मः न मारयामइति वद कथय म्वोर्व्वेति णत्वं ॥ १०२ ॥ ज०म०

प्राघेत्यादि। येन ममाप्तानि रक्षांसि अक्षप्रभृतीनि रणे प्राघा निषत मारितानि कर्म्मणि टी हनग्रहदृशच इति मिण्खेर्होघो ञ्णितिचेति घः हनोह्नोघ्नोणन इत्यत्र घ्नइत्युपलक्षणं हस्यान्यथा त्वे णत्वाभावइति बोध्यं तेन घत्वेऽपि णत्वनिषेधः होघत्वे इति णत्व निषेधार्थं परसूत्रं तं पूर्व्वापकारिणं पापं कपिं कथं वयं न प्रहण्मः इति त्वं वद प्राग्वन्नोणइत्यादौ मवान्तहनइति पक्षे णत्वं पूर्व्वा पकारिणमिति ष्णुर्णइत्यादिना कवर्गवत्त्वात् नित्यं णत्वं ॥ १०२ ॥ भ०

वेश्मान्तर्हणनं कोपान्मम शत्रोः करिष्यतः। मा का र्षीरन्तरयणं प्रयाणार्हमवेह्यमुं ॥ १०३ ॥